

Mot Storsylen

(Rolf E. Andresen)

Gunnar Strandenes i Mestre fjellet:

I naturen kan vi studere nær sagt alt — prosesser, liv, død, forgjengelighet, evighet og skjønnhet ved siden av utallige fag og grener av vitenskap.

Inntrykk fra en fottur i Trollheimen

PIA HUG, SVEITS

Charlottenlund Rotary Club arrangerte en tredagers tur til Trollheimen for oss — 15 unge mennesker fra 10 forskjellige europeiske land.

Endel av oss hadde aldri tidligere sett et fjell på nært hold. Noen mente at utstyret og forberedelsene til turen måtte passe til en polarekspedisjon enn en fottur i fjellet, og ingen av oss ble det minste overrasket da vår italienske deltager spurte helt alvorlig om denne farefulle turen kunne bli avlyst p.g.a. regn. (Våre norske venner betraktet spørsmålet som en god vits.)

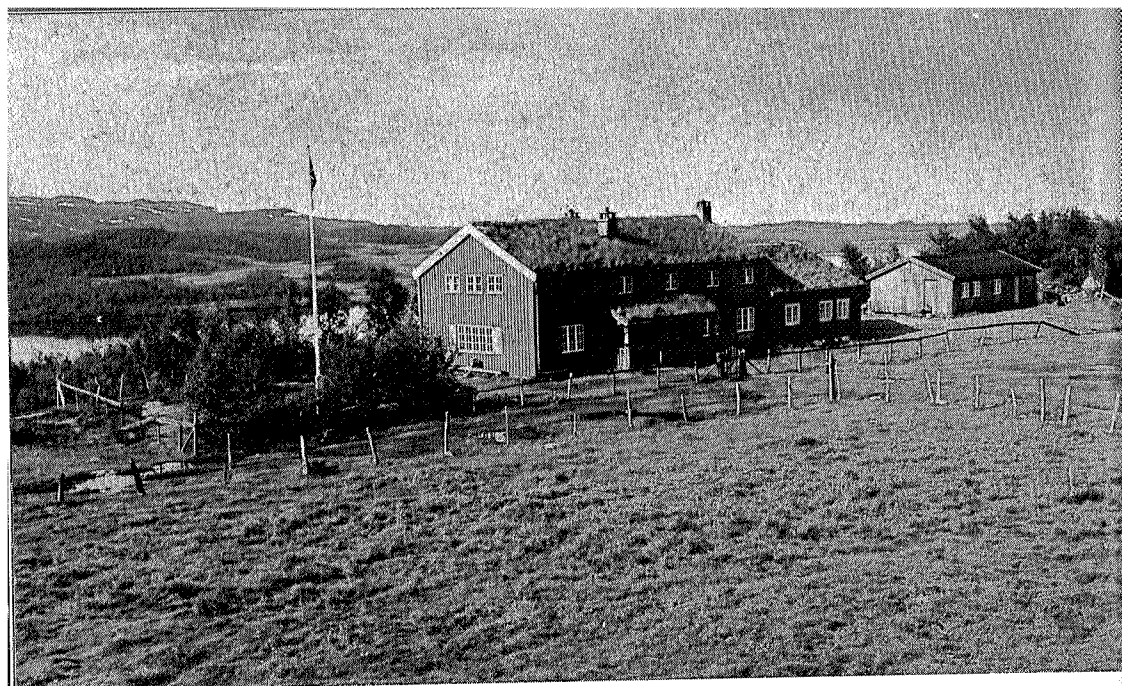
Tiltross for våre bange anelser, befant vi oss den 16. august kl. 10 klempt sammen i biler på vei til fjells. Avskjeden med sivilisasjonen ble feiret med en iskrem.

Den første dagen var ikke det minste anstrengende. Først ble vi invitert til dagens andre frokost på hytta til en av Rotary-medlemmene.

Etter å ha gått en times tid stanset vi og spiste formiddagsmat ved en elv. Etersom maten var laget av våre Rotary-verter var den utsøkt, og det var kanskje altfor mye av den. En av oss hadde tilogmed fått med et helt glass med jordbærsyltetøy. Etter en stund ankom vi Jøldalshytta. Vi var virkelig overrasket over hvor bekvem denne og andre TT-hytter er. Det var dusjer, tørkerom, behagelige senger — ikke halmadrasser! — og koselige oppholdsrom.

Omgivelsene og det at det ikke var elektrisk lys, gjorde at vi syntes det var gøy å finne fram ved hjelp av stearinlys. Selv for Rüdiger fra Tyskland gjorde de koselige hyttene opp for «stressferien», som han kalte denne turen.

Til middag fikk vi rømmegrøt (som endel av oss selv med vår beste vilje ikke klarte å like, til herr Belsås' store forundring). Om kvelden spilte vi «hejrter», så inn i peisilden, drakk kaffe, eller



Jøldalshytta i juli

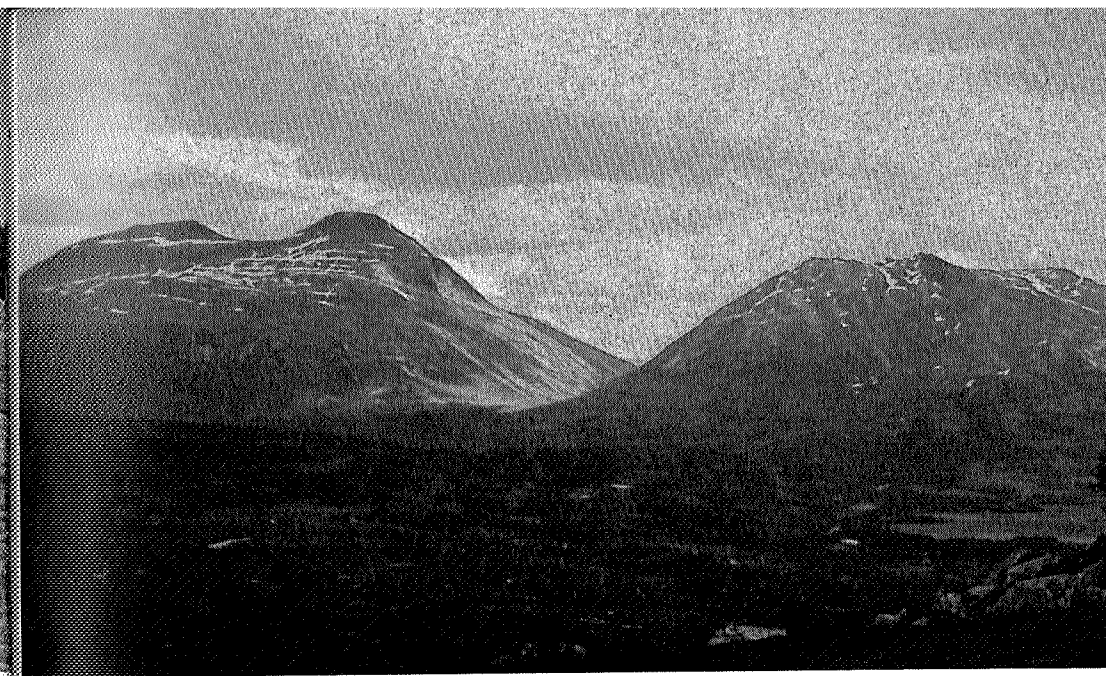
(Monrad Kjellby)

kvittet oss med overflødig energi ved å bestige den nærmeste toppen. Klokket 11, etter en utveksling av internasjonale ikke-godtatte bann-ord fra rom til rom, ble det endelig stille i soveavdelingen.

Neste morgen var det opp til frokost kl. 8. Vi ble overveldet av det store utvalget i mat som ble servert. Klokket 9 begynte vi å gå. Jeg tror jeg har mitt på det tørre når jeg sier at denne dagen bragte ihvertfall minst en overraskelse for hver og én av oss. Petra fra Holland og Aleksis fra Hellas sitret av glede over «ornt'li» snø midt på sommeren. Levende reinsdyr som streifet vilt omkring var et overveldende syn. Men vi så ingen andre dyr. Landskapet virket uberørt, rent, elvene friske og klare, vannet var alltid godt å drikke, vi så ingen tegn på menneskelig inntrengen.

Vi var alle forbauset over hvordan dette landet ikke er blitt forurenset. For meg personlig, som kommer fra Sveits, syntes jeg fjellene virket helt annerledes, mye mer bare, uberørt og «gamle» samt at de har mindre vegetasjon.

To ganger rastet vi. Da pågikk det alltid en livlig handel og bytting. «To salamiskiver mot en med brunost», «Hvem vil ha kaffe med sukker mot sukkerfri kaffe med melk?» o.s.v.



Rwende kjennemerker i Trollheimen

(Per Amund Strickert)

Ettersom turen skred frem oppdaget vi enkelte blemmer, og skoenene begynte å gnage og skuldrene verket. Evelyn fra Tyskland stønnet over det utrolige antallet skarpe stener her i fjellet. Olivier fra Frankrike fant tiden inne til å rope «I want to see my moser» (Fransk uttale av «mother» «Jeg vil til mamma».) Petra fra Holland lurte stadig oftere på hvor mange kilometer det var igjen, og atter andre lurte på om vi noensinne ville overleve dette. Selvom alle hjalp hverandre, og våre 2 ledere, Belsås og Tegnander, viste seg å være gode førere. De delte ut sitrondrops, sjokolade og friskt mot, de visste hva de skulle gjøre med gnagsår, hvordan de skulle bandasjere (plastre) hæler, de hadde alt for hånden, de fikk oss på bena igjen og overtalte oss til å fortsette marsjen.

De hadde overskudd av godt humør, og Tegnander klarte til og med å få i stand improviserte sanger.

Endelig kom vi fram til Trollheimshytta. Vi hentet vann i bøtter og samlet oss i svalgangen, hvor vi ble sittende og fundere på hva 16 kilometers gange klarte å gjøre med våre undersåtter.

Etter en deilig middag og kaffe, la vi oss, men det var forunderlig hvor mye energi guttene hadde igjen, slik som de klarte å støye



Minilla forseres

utover kvelden. For noen av oss piker syntes ikke utsiktene til å gå 25 km neste dag særlig rosenrøde, og Petra forsikret alle om at dette var ikke bare hennes første, men også siste fjelltur. Jeg tror hun forandret mening siden.

Vi rakk ikke engang å komme oss etter nattens mareritt, før vi ble vekket kl. 6.45. Vi pleiet våre «krigs-sår», og blant oss pikene pågikk en livlig byttehandel med sokker, helt til alle var fornøyd med fottøyet.

Snart befant vi oss på en bratt fjellsti. De to første timene var beinharde, men guttene var hjelpsomme og tok ryggsekkene våre. Leonello — som betyr «den lille løve» på italiensk — ble en virkelig fjelløve, som bar både sin egen og en annens ryggsekk. Andre hadde sekk både på ryggen og brystet. Jeg er imponert over hvordan de sterkeste tok seg av de svakere medlemmer av ekspedisjonen, og hvordan alle følte seg mer ansvarlig overfor gruppen enn overfor seg selv.

Da vi nådde den høyeste toppen, hadde vi den mest fantastiske utsikt man kan tenke seg. Vi tok det med ro på turen nedover, og

vi passerte rene innsjøer, snøfonner som skinte i solen, vi krysset elver og rastet nå og da.

Kl. 5.30 om ettermiddagen kom vi til vår siste stopp, Gjevilvasshytta. Med unntagelse av Belsås, var vi alle slitne og trette, og til og med Tegnander måtte innrømme at han var litt utkjørt. Enda en trøst for oss uerfarne turgåere. Bare Martin, rugbyspiller fra Wakefield, kom med en kommentar om at vi hadde gått altfor sakte.

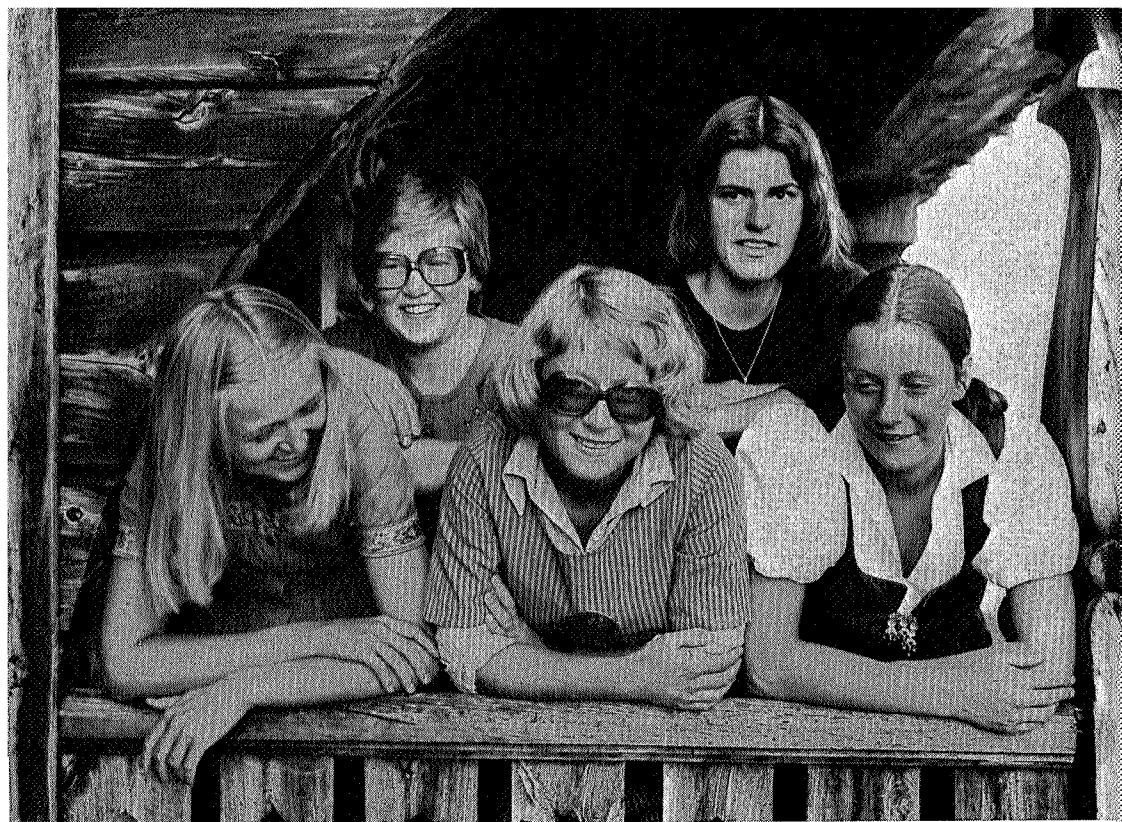
Men til tross for verkende skuldre og føtter, var vi svært glade (og stolte også) over at vi hadde klart det, og jeg tror nok at denne fotturen var en uforglemmelig og nyttig opplevelse.

Jeg vil gjerne få takke alle som hjalp oss, spesielt Tegnander, Belsås og Charlottenlund Rotary Club, som gjorde turen mulig for oss, organiserte alt og førte oss trygt fram.



Fra Edvard Løchens bok «Under vandring»:

Det er en realitet at naturen virker på oss — ikke bare på fysikk og kropp, men like meget på sjel og sinn. Naturen spiller på våre følelser som en musiker på sitt instrument. Så overveldende kan naturen virke på følelsene våre at vi synes det må være levende krefter vi er ute for. Mange har funnet Gud i naturen, ja en kan vel kanskje si at naturfølelsen er det opprinneligste og dypeste grunnlag for religionen.



Disse fem jentene sørget for gjestene på Jøldalshytta sommeren 1975. Fra v. Guri Berg, Byneset, Turid Moksnes, Frosta, vertinnen Jorunn Svingen, Stjørdal, Turid Stenberg, Trondheim og Ingfrid Nessimo, Stjørdal. (Monrad Kjellby)

Karthon Håland i Jord med din glede:

Naturen er livsutfoldelse og skapelse hvert minutt og overalt. Likevel er det mange som ferdes i dag i skog og mark, som om de gikk på en gold og livløs klode. De ser ikke vindens lek i løv og lyng. Ikke skyenes stadig skiftende formasjoner, lysspillet i vegetasjonen og i dyrenes, fuglenes og insektenes travle virksomhet.

Om ruter, merking og varding — og litt til

RUTEINSPEKTØREN

Hensikten med merking av ruter i fjellet er vel relativt selvsagt og innlysende. Dersom du f.eks. legger av gårde på en tur i Sylene eller Trollheimen, enten for å komme fram fra hovedvei til T.T.'s hytter, eller for å finne veien mellom hyttene, så vet du at dersom du følger den ruten som er oppgitt i foreningens brosjyrer, eller som er avmerket på de turistkart vi etterhvert får, så skal du komme fram når du tar tiden til hjelp — og forholdene ellers ligger til rette.

Her er det T.T. setter strenge krav til sikkerheten, men sikringsarbeidet krever *penge*. Det er å håpe at de bevilgende myndigheter må få øynene opp for dette og tilgodeser vår forening med de nødvendige midler.

I mange år har de viktigste vinterruter i Sylene vært «kvistet» før påske, men det blir etterhvert vanskeligere å få noen til å ta på seg dette arbeidet. T.T. satser nå på å få satt ned trykkimpregnerte staker på disse rutene. Det er staker som forhåpentligvis blir stående i mange år og om dermed vil overflødiggjøre «kvistingen».

Det kommer stadig spørsmål om hvorfor den og den ruten ikke merkes, ruter som fantasifulle mennesker selv har «trukket opp» inne i fjellet. Men hvorfor skal vi merke så mange ruter? Når *hovedrutene* mellom hyttene er merket, må en vel få overlate til fjellvandreren å utforske fjellet på egen hånd? Føler en seg trygg i fjellet og er i god fysisk form, kan en med kartet og kompasset til hjelp, gjerne dra på tvers av vardete stier og veier. En kan oppleve enda mer av fjellets storhet og uendelighet — og fred — på denne måten!

De fleste hovedrutene i Sylene og Trollheimen er nå kontrollert, men i stedet for her å nevne alle de rutene som er i orden, vil vi heller ta for oss de som vi ennå ikke har fått tid til å ta oss av: